

Եղիշե Չարենց

Արևից առաջ և ոսկուց առաջ

Արևից առաջ և ոսկուց առաջ
Տրտո՛ւմ է այնքան.
Խմում է հոգին բաժակը երազ
Այդ կո՛ւյս տրտմության:
Արևից առաջ, երբ կապույտը՝ հեզ,
Սփրթնա՛ծ, գունա՛տ
Հիվանդ աղջկա երազ է կարծես՝
Աղուտ, լուսակաթ:
Երբ աստղը՝ մի պահ դառնալով անտես
Վառվում է հանկարծ:
Երբ տիեզերքը աղոթք է կարծես՝
Հոգու մեջ հանգած:
Երբ դեռ ո՛չ մի ձայն չի՝ ընկնում հոգու
Բաժակի մեջ լուռ:
Երբ որպես ուրու դեռ քնած ես դու
Կապույտում մաքուր: